

— obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 64 i 65 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) i zasady równego traktowania oraz oczywistego błędu w ocenie. Skarżący podnoszą, że czynniki korygujące zastosowane do ich wynagrodzenia, niezgodne zresztą ze współczynnikami opracowanymi przez Organizację Narodów Zjednoczonych, nie zapewniły równoważności ich siły nabywczej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego, zasady pewności prawa i obowiązku staranności. Skarżący twierdzą w tym względzie, że nie mogli mieć świadomości, iż wynagrodzenie im wypłacone zgodnie z obowiązującymi współczynnikami korygującymi było nieprawidłowe.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 13 załącznika X do regulaminu pracowniczego, który przewiduje obowiązek tymczasowego dostosowania wynagrodzeń w sytuacji, gdy zmiany kosztów utrzymania mierzone na podstawie współczynnika korygującego oraz odpowiedniego kursu walutowego przekroczyły dla danego państwa 5 % od czasu ostatniego dostosowania.

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2019 r. – FT i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-699/19)

(2019/C 406/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: FT i 25 innych skarżących (przedstawiciel: J.-N. Louis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji określającej paski wynagrodzeń skarżących za grudzień 2018 r. ze względu na zastosowanie w tej decyzji, po raz pierwszy, nowych współczynników korygujących mających zastosowanie do ich wynagrodzenia, z mocą wsteczną od 1 lutego 2018 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 64 i 65 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) i zasady równego traktowania oraz oczywistego błędu w ocenie. Skarżący podnoszą, że czynniki korygujące zastosowane do ich wynagrodzenia, niezgodne zresztą ze współczynnikami opracowanymi przez Organizację Narodów Zjednoczonych, nie zapewniły równoważności ich siły nabywczej.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego, zasady pewności prawa i obowiązku staranności. Skarżący twierdzą w tym względzie, że nie mogli mieć świadomości, iż wynagrodzenie im wypłacone zgodnie z obowiązującymi współczynnikami korygującymi było nieprawidłowe.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 13 załącznika X do regulaminu pracowniczego, który przewiduje obowiązek tymczasowego dostosowania wynagrodzeń w sytuacji, gdy zmiany kosztów utrzymania mierzone na podstawie współczynnika korygującego oraz odpowiedniego kursu walutowego przekroczyły dla danego państwa 5 % od czasu ostatniego dostosowania.

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2019 r. – Al-Gaoud/Rada

(Sprawa T-700/19)

(2019/C 406/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Abdel Majid Al-Gaoud (Giza, Egipt) (przedstawiciel: S. Bafadhel, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/1299 z dnia 31 lipca 2019 r. wykonującej decyzję (WPZiB) 2015/1333 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii, w zakresie, w jakim na mocy tego aktu nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wykazie ujętym w załącznikach II i IV do decyzji Rady 2015/1333/WPZiB z dnia 31 lipca 2015 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/1292 z dnia 31 lipca 2019 r. wykonującego art. 21 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/44 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii w zakresie, w jakim na mocy tego aktu nazwisko skarżącego zostało pozostawione w wykazie ujętym w załączniku III do rozporządzenia Rady (UE) 2016/44 z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania przed Sądem zgodnie z jego regulaminem postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że w decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/1299 z dnia 31 lipca 2019 r. wykonującej decyzję (WPZiB) 2015/1333 i w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) 2019/1292 z dnia 31 lipca 2019 r. wykonującym art. 21 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/44 nie wskazano podstawy prawnej pozostawienia nazwiska skarżącego w wykazie, pomimo zasadniczej zmiany okoliczności w Libii. Rada nie przedstawiła indywidualnych, szczegółowych i konkretnych powodów zastosowania zaskarżonych środków, które nie znajdują podstawy w żadnym materiale dowodowym.